

Douglas Adams

Život, vesmír
a všechno

Život, vesmír a všechno

DOUGLAS ADAMS

Život, vesmír
a všechno

Copyright © 1982 by Completely Unexpected
Productions Ltd.
Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2005
Translation © Patrick Frank 2005

ISBN 80-7145-977-1

Pre Sally

1

Arthurovi Dentovi sa ako každé ráno vydral z úst zúfalý výkrik, pretože sa zobudil a spomenul si, kde je.

Nešlo len o to, že v jaskyni bolo zima, vlhko a smrad. Skôr išlo o to, že jeho jaskyňa sa nachádzala uprostred Islingtonu a najbližší autobus šiel až o pár miliónov rokov.

Čas je takpovediac najhoršie miesto, kde sa človek môže stratiť. Arthur by o tom mohol veľa hovoriť, pretože sa v jednom kuse strácal v priestore a čase. Keď bol stratený v priestore, aspoň mal čo robiť.

Na prehistorickej Zemi ostal trčať následkom zložitého sledu udalostí, pri ktorých ho striedavo vyhadzovali do vzduchu a urážali v najbizarnejších kútoch galaxie, aké si nedokázal predstaviť ani v najdesivejšom sne. Momentálne jeho život bežal nepomerne pokojnejším tempom, no on bol stále ako na pružinke.

Už ho nevyhodili do vzduchu päť rokov.

Od chvíle, keď pred štyrmi rokmi kamsi odišiel Ford Prefect, sa nestretol so živou dušou, takže za ten čas ho vlastne ani nikto neurazil.

S jednou výnimkou.

Keď sa raz za šera vracal do svojej jaskyne, odrazu si všimol, že pomedzi mraky presvitajú ostré svetlá. Bleskovo uprel pohľad tým smerom s rastúcou nádejou v srdci. Zachránia ho! Vyviazne! Blížil sa k nemu sen každého stroskotanca - loď.

Užasnuto, nadšene a bez dychu pozoroval, ako cez mraky preniká štíhle strieborné plavidlo. Ticho, bez rozruchu klesalo k zemi, a keď

rozkladalo dlhé pristávacie ramená, vyzeralo to ako hotový balet techniky.

Ladne zosadlo a aj posledný bzukot, ktorý ešte vydávalo, rýchlo utíchol, akoby nechcel rušiť vznešený pokoj tichého večera.

Vysunula sa rampa.

Zem zalialo svetlo.

V nástupnom otvore lode sa objavila vysoká postava. Zišla po spustenej rampe priamo k Arthurovi.

„Si debil, Dent,“ vyhlásila prosto.

Rozhodne to nebol človek. Bol zvláštne, mimozemsky vysoký, mal čudnú plochú hlavu mimozemšťana, žmúril drobnými nepozemskými očami a bol zahalený do zlatej róby jednoznačne mimozemského strihu, najmä v oblasti goliera. Z jeho bledej sivozelenej pleti vyžaroval temný lesk, aký si môžu dovoliť iba tí mimozemšťania, ktorí pravidelne cvičia a používajú najdrahšie mydlá.

Arthur vyvalil oči.

Stvorenie naňho pokojne hľadelo.

Dentove prvé pocity nádeje a nadšenia okamžite premohol nekonečný údiv a o hlasivky urputne bojovalo hneď niekoľko myšlienok naraz.

„Č... Č...?“ spýtal sa.

„A... le... bo...“ dodal.

„Ha... hu... Kto?“ vysúkal zo seba napokon a hneď upadol do frenetického mlčania. Pociťoval následky toho, že si už ani nepamätal, kedy naposledy niekomu niečo povedal.

Mimozemské stvorenie sa letmo zachmúrilo a pozrelo do čohosi, čo držalo v neprirodzene dlhej a tenkej ruke. Vyzeralo to ako nejaký exotický druh poznámkového bloku.

„Arthur Dent?“ spýtalo sa.

Arthur zúfalo prikývol.

„Arthur Philip Dent?“ tlačil naňho mimozemšťan, asi preto, aby mal úplnú istotu.

„Ehm... no... ja... hm... áno,“ potvrdil mu to Arthur.

„Si debil, Dent,“ zopakoval mimozemšťan. „Totálny dement.“

„No...“

Stvorenie si samo prikývlo, nepozemsky ladným pohybom čosi odškrtlo v bloku a vykročilo naspäť k lodi.

„Ale...“ ozval sa Arthur nešťastne, „no...“

„S tým na mňa nechod,“ odsekol mimozemšťan. Rázne vyšiel po rampe a zmizol v lodi. Vstup sa za ním hladko uzavrel a spod plavidla sa ozvalo hlboké, pulzujúce hučanie.

„Ale... Hej!“ skríkol Arthur a zúfalo sa k nemu rozbehol.

„Počkaj chvíľu!“ kričal. „Čo to je? Čo to malo byť? Počkaj moment!“

Loď sa zdvihla, akoby odrazu stratila všetku hmotnosť, a na sekundu zastala v povetrí. Potom sa ostrým oblúkom vyšvihla na nočnú oblohu. Prešla cez mraky, na chvíľku ich znútra ožiarila čudným svetlom a potom bola preč. Arthur ostal sám na nekonečne veľkej zemi, tancujúc krčovitý tanec zúfalstva.

„Čo?“ vrieskal. „Čo to...? Hej, čo...? Pod' naspäť a povedz mi to!“

Skákal a zvíjal sa, až kým sa mu nezačali triasť nohy, a reval, až kým nezachrípol. Nikto mu neodpovedal. Nikde na okolí totiž nebol nik, kto by ho videl či počul.

Mimozemská loď sa už rútila cez horné vrstvy atmosféry do hrozivej prázdnoty, oddelujúcej tých pár vecí, čo sa nachádzajú vo vesmíre.

Jej pasažier s pleťou žiariacou prepychom sa pohodlne vystrel v jedinom kresle v kabíne.

Volal sa Dlhoplant Nekonečný a patrilo medzi tých, čo majú v živote jasný cieľ. Ten jeho nebol práve najvznešenejší – sám by bol medzi prvými, ktorí by to pripustili –, no aspoň bol jasne stanovený a umožňoval mu udržať sa v pohybe.

Dlhoplant Nekonečný bol – a vlastne aj je – jednou z veľmi mála nesmrteľných bytostí vo vesmíre.

Tí, ktorí sa ako nesmrteľní už narodili, sa s tým akosi inštinktívne dokážu aj vyrovnáť, no Dlhoplant medzi nich nepatrilo. Celú tú bandu neznesiteľne vyrovnaných beští vlastne z duše nenávidel. On sám sa dostal k nesmrteľnosti nechtiac. Spôsobila to nešťastná nehoda s urýchľovačom častíc iracionality, tekutým obedom a dvojicou gumených rúk. Jej presné podrobnosti nie sú dôležité, pretože sa už nikomu nikdy nepodarilo úplne zopakovať okolnosti, za akých k nej došlo. Veľa snaživcov dosiahlo pri pokusoch zreplikovať ju iba to, že buď vyzerali ako hlupáci, alebo zomreli, a niekedy aj oboje naraz.

Dlhoplant sa zatváril nevrlo a zároveň unavené, zavrel oči, pustil z lodnej hifiveže nejaký ten ľahký dážď a zamyslel sa nad tým, že by to možno aj zvládol, keby nebolo nedeľných popoludní. Fakt by to dokázal.

Spočiatku to bolo fantastické. Perfektne sa bavil, žil nebezpečným životom, inkasoval astronomické zisky z dlhodobých investícií a najmä s pobavením prežíval všetkých ostatných.

Nakoniec sa nedokázal vyrovnáť s jedinou vecou, a tou boli nedeľné popoludnia – tá desivá apatia, ktorá sa začína tak okolo 14:55. V tom čase už viete, že ste sa okúpali viackrát, ako je za jeden deň užitočné či vhodné, aj to, že nech sa na odsek v nedeľných novinách pozeráte akokoľvek uprene, nikdy si ho neprečítate, ba

ani nevyužijete revolučnú metódu prerezávania ovocných stromov, ktorú opisuje. Viete, že nech sa na hodinky pozeráte akokoľvek úpenlivo, ručičky sa aj tak budú nezadržateľne posúvať k štvrtej hodine a vám sa začne dlhý temný podvečer duše.

A tak toho začínal mať dosť. Slastný úsmev, s ktorým chodil na pohreby ostatných, naberal čoraz kyslejší nádych. Začal opovrhovať vesmírom vo všeobecnosti aj všetkými bytosťami, čo sa v ňom nachádzajú.

No a v tomto bode si vytvoril jasný cieľ, ktorý ho mal hnať vpred a ktorý, pokiaľ to dokázal posúdiť, mu mohol vydržať donekonečna. Vyzeral takto:

Urazí vesmír.

Presnejšie povedané, urazí každého v celom vesmíre. Individuálne, osobne, jedného po druhom a (rozhodol sa, že od tohto bodu neustúpi, nech to stojí, čo to stojí) v abecednom poradí.

Keď niektorí namietali, ako to už podaktorí občas robia, že jeho plán nie je iba vyšinutý, no vlastne aj nemožný, pretože každou sekundou sa niekto narodí a iný zasa umrie, jednoducho ich prebodol mrazivým pohľadom a vyhlásil: „Každý smie mať svoj sen, no nie?“

A tak s tým začal. Zohnal si vesmírnu loď schopnú vydržať nekonečné cesty vákuom a vybavenú ohromným počítačovým systémom, ktorý sledoval celú populáciu známeho vesmíru a plánoval desivo komplikované trasy od jednej obete k druhej.

Jeho loď minula vnútorné orbity slnečnej sústavy, chystajúc sa preletieť okolo Slnka a vrhnúť sa do medzihviezdneho priestoru.

„Počítač!“ zvolal Dlhopľant.

„Tu som,“ ozval sa prístroj piskľavo.

„Kam pôjdeme teraz?“

„Práve to počítam.“

Dlhoplant sa na chvíľu zahľadel na nočnú oblohu, posiatu drahokamami hviezd. Vyzerali ako fantastické šperky – miliardy drobučkých diamantov ožarujúcich nekonečnú temnotu. Každý, každučký z nich bol v jeho itinerári. Na väčšinu z nich sa mal ešte miliónkrát vrátiť.

Na moment si predstavil svoju trasu, spájajúcu bodky na oblohe ako v detskom číslovacom hlavolame. Dúfal, že z nejakého zorného uhla ten obrazec znamená poriadne sprosté slovo.

Nakoniec počítač falošne pípol, aby naznačil, že skončil s výpočtami.

„Na Folfangu,“ oznámil a zasa pípol.

„Na štvrtú planétu folfanskej sústavy,“ pokračoval s pípaním. „Chystáte sa tam stretnúť s malým slimákom z rodu A-Rth-Urp-Hil-Ipdenus.“

„Pokiaľ viem,“ dodal po krátkej pauze vyplnenej iba niekoľkými zapípaniami, „mali ste v úmysle nazvať ho primitívnym hovädom.“

Dlhoplant čosi zafrflal a ešte chvíľu sledoval nekonečnú majestátnosť vesmíru za oknom.

„Asi si pôjdem zdriemnuť,“ vyhlásil napokon. „Cez siete ktorých staníc poletíme v najbližších hodinách?“

Počítač zapípal.

„Kozmodiskus, Mozgový Tempo Výplach a Hyper Balistické Orgie,“ odvetil.

„Dávajú niečo, čo som nevidel už vyše tridsaťtisíc ráz?“

„Nie.“

„Aha.“

„Ale ide *Hnev vo vesmíre*. Ten ste videli iba tridsaťtritisícpäťstosedemnášťkrát.“

„Zobud' ma na druhú polovicu.“

Počítač súhlasne zapípal.

„Dobrá noc,“ povedal.

Lod' sa ďalej rútila nekonečnou prázdnotou.

Na Zemi sa medzičasom rozpršalo, Arthur sa utiahol do jaskyne a prežíval jeden z najmizernejších večerov svojho života. Premýšľal o veciach, ktoré mu povedal ten mimozemšťan, a zabíjal muchy, ktoré sa takisto nemali bohvieako dobre.

Na druhý deň si vyrobil vak zo zajačej kože, lebo mu napadlo, že by sa mu mohol zísť na ukladanie kadejakých vecí.

2

Dnešné ráno, dva roky po poslednej urážke, bolo sladké, voňavé a jasné. Arthur vyšiel z jaskyne, ktorú predbežne nazval svojím domovom, kým pre ňu nenájde lepšie meno alebo kým si nenájde lepšiu jaskyňu.

V hrdle ho síce ešte stále škriabalo po zúfalom rannom výkriku, no znenazdajky ho premohla zarážajúco dobrá nálada. Pritiahol si rozpadajúci sa župan bližšie k telu a usmial sa do žiarivého rána.

Vzduch bol krištáľovo čistý a voňavý, jemný vetrík láskal vysokú trávu okolo jaskyne, vtáky švitorili ostošešť, motýle poletovali z kvietka na kvietok a celá príroda vyzerala, akoby sa bola sprisahala, že bude pôsobiť čo najprívetivejším dojmom.

Arthur však nemal takú fantastickú náladu kvôli tejto pastorálnej idylke. Spôsobila ju

geniálna myšlienka, ako sa konečne vyrovná s desivou odlúčenosťou, nočnými morami, zlyhaním všetkých pokusov o pestovanie úžitkových plodín a neúprosným faktom, že jeho existencia na prehistorickej Zemi nemá ani budúcnosť, ani zmysel. Ten nápad bol skutočne geniálny. Jednoducho sa zblázni.

Usmial sa ešte viac a odhryzol si zo zajačieho stehna, čo mu ostalo od večere. Chvíľu šťastne prežúval a potom sa rozhodol, že svoj úmysel zverejní aj oficiálne.

Vystrel sa a pozrel svetu priamo do očí, či skôr priamo do kopcov a lúk. Aby svojim slovom dodal na vážnosti, zastrčil si do brady zajačiu kosť a naširoko rozťahol ruky.

„Zbláznim sa!“ oznámil svetu.

„Dobrý nápad,“ prisvedčil Ford Prefect a zoskočil zo skaly, na ktorej sedel.

Arthurov mozog začal robiť saltá a sánka zasa vzpory.

„Aj ja som sa na chvíľu zbláznil,“ pokračoval Ford, „a fantasticky sa mi uľavilo.“

Arthurove oči sa pustili do premetov.

„Vieš...“ pokračoval Ford, „takto...“

„Kde si bol?“ skočil mu do reči Arthur, keď mu jednotlivé orgány prestali predvádzať gymnastické úkony.

„Kadekde,“ odvetil Ford. „Tu i tam.“ Vystrúhal úsmev, ktorý, ako správne odhadol, musel každému liezť na nervy. „Na chvíľu som sa na všetko vykašlal. Vravel som si, že ak ma svet bude naozaj vážne potrebovať, ozve sa mi sám. Nemýlil som sa.“

Vytiahol z dotrhanej a napoly rozpadnutej tašky svoj sub-eta senzomat.

„Aspoň myslím,“ upresnil. „Myslím, že sa ozval. Táto vecička si so mnou v poslednom

čase trocha zahrávala.“ Potriasol ňou. „Ak je to iba ďalší falošný poplach, zbláznim sa spolu s tebou,“ povedal a potom dodal: „Opäť.“

Arthur pokrútil hlavou a posadil sa. Potom zdvihol pohľad k priateľovi.

„Myslel som si, že si mŕtvy...“ nadhodil.

„Nejaký čas som si to myslel aj ja,“ prikývol Ford, „a potom som bol zasa pár týždňov presvedčený, že som citrón. Dlho som sa zabával tým, že som skákal do džinu s tonikom.“

Arthur si odkašlal raz a potom ešte raz.

„Kde...“ snažil sa spýtať, „kde si...“

„Kde som našiel džin s tonikom?“ dokončil otázku namiesto neho Ford. „Našiel som jedno jazierko, ktoré si myslelo, že je džin s tonikom, a začal som doň skákať. Aspoň sa mi teda zdalo, že si myslí, že je džin s tonikom.“

„Ale možno,“ dodal po chvíli s úškrnom, ktorý by každého príčetného človeka vyhnal do koruny najvyššieho stromu v okolí, „možno som si to len predstavoval.“

Čakal na Dentovu reakciu, no Arthur mal dosť rozumu na to, aby nijako nezareagoval.

„Pokračuj,“ povedal namiesto toho vyrovnanane.

„Vieš, ide o to,“ spustil Ford, „že nemá význam dohnať sa k šialenstvu tým, že sa snažíš nezblázniť. Oveľa jednoduchšie je vzdať to a uchovať si príčetnosť na neskôr.“

„A teraz si už znova príčetný?“ chcel vedieť Arthur. „Pýtam sa len tak, zo zvedavosti.“

„Bol som v Afrike,“ oznámil mu Ford.

„Áno?“

„Áno.“

„Ako to tam vyzerá?“

„A toto je tvoja jaskyňa?“ spýtal sa Ford namiesto odpovede.

„No... áno,“ odvetil Arthur. Mal z toho veľmi čudný pocit. Po takmer štyroch rokoch samoty bol tak rád, že vidí Forda, až sa od radosti takmer rozplakal. Na druhej strane si však prakticky okamžite uvedomil, ako otrasne mu ten chlap dokáže liezť na nervy.

„Skutočne fajn,“ poznamenal Prefect, neodpovedajúc na predošlú otázku, ale vyjadrujúc sa o Dentovej jaskyni. „Musíš ju z duše nenávidieť.“

Arthur sa ani nenamáhal odpovedať mu.

„Afrika bola celkom zaujímavá,“ spustil konečne Ford. „Ale správal som sa tam dosť čudne.“

Hlbokomyseľne uprel pohľad do diaľky.

„Začal som tam týrať zvieratá,“ vyhlásil ležérne a potom dodal: „Ale iba ako hobby.“

„Ach tak,“ povedal Arthur opatrne.

„Veru tak,“ uistil ho Ford. „Nebudem ťa rozrušovať podrobnosťami, pretože by ťa mohli...“

„Čo?“

„Rozrušiť. Na druhej strane ťa však možno bude zaujímať, že som osobne zodpovedný za vývoj živočíšneho druhu, ktorý bude raz známy ako žirafa. Skúšal som sa tiež naučiť lietať. Veríš mi?“

„Povedz mi o tom viac,“ súril ho Arthur.

„Porozprávam ti o tom neskôr. Teraz len spomeniem, že *Sprievodca* vraví...“

„Kto?“

„*Sprievodca*. *Stopárov sprievodca galaxiou*. Vari si naň nepamätáš?“

„Ale áno. Pamätám si, ako som ho hodil do rieky.“

„No a ja som ho z nej vylovil.“

„Prečo si mi to nepovedal?“

„Nechcel som, aby si ho znova zahodil.“

„Férový prístup,“ prikývol Arthur. „Čo teda hovoríš?“

„Kto?“

„*Sprevodca*.“

„*Sprevodca* hovorí, že lietanie je priam umenie,“ citoval Ford, „alebo skôr umelecká finta. Trik je v tom, že sa musíš naučiť hodiť na zem tak, aby si ju minul.“ Slabo sa usmial, ukázal Dentovi kolená a potom lakte. Nohavice aj rukávy mal celé dotrhané.

„Zatiaľ sa mi to veľmi nedarí,“ pripustil a vystrel k nemu ruku. „Nesmierne ma teší, že ťa zasa stretávam, Arthur,“ dodal.

Dent pokrútil hlavou so šialenou zmesou emócií a úžasu.

„Už celé roky som tu nikoho nevidel,“ zamrmal. „Ani živú dušu. Už si skoro ani nepamätám, ako sa rozpráva. Stále zabúdam ďalšie a ďalšie slová. Musel som ich začať normálne trénovať. Vediem cvičné rozhovory s... Ako sa volajú tie oné, čo s nimi ľudia hovoria, keď im preskočí? Napríklad Juraj Tretí?“

„Králi?“ skúsil Ford.

„Nie, nie,“ pokrútil hlavou Arthur. „Myslím tie oné, čo sa s nimi rozprával. Došľaka, sú všade okolo nás. Sám som ich zasadil minimálne sto. Všetky vyschli. Už viem, stromy! Vediem cvičné rozhovory so stromami. Načo to robíš?“

Ford k nemu stále vystrkoval dľaň. Arthur sa na ňu nechápavo zahľadel.

„Podaj mi ruku,“ prikázal mu priateľ.

Arthur ho poslúchol. Najprv bol trochu nervózny, akoby sa bál, že sa mu v dlani premení na rybu. Potom ju však pevne stisol a začal ňou pumpovať v záplave úľavy. Nevedel s tým prestať.

Po chvíli Ford došiel k záveru, že to bude musieť ukončiť sám. Vymanil si ruku z Arthurovho zovretia a spolu sa vyštverali na skalnatý výbežok s pekným výhľadom na okolitú krajinu.

„Ako to dopadlo s Golgafrinčanmi?“

Arthur iba mykol plecom.

„Veľa z nich neprežilo zimu pred tromi rokmi,“ odvetil, „a tých pár, čo ostalo nažive, na jar vyhlásilo, že potrebujú dovolenku, a vyrazilo kamsi na plti. Dejiny vravia, že museli prežiť...“

„No jasné,“ nenechal ho dopovedať Ford. „Museli.“ Založil si ruky v bok a opäť sa zahľadel na ľudoprázdnny svet. Odrazu vyzeral ako človek s jasným cieľom a kopou energie.

„Ideme,“ vyhlásil nadšene. Od energie sa až priam triasol.

„Kam? Ako?“ nechápal Arthur.

„Neviem,“ odvetil Ford, „ale cítim, že prišiel náš čas. Budú sa tu diať veci. Už sme skoro na ceste.“

Stlmil hlas, až ho takmer nebolo počuť.

„Odhalil som poruchy odstredivého cyklu,“ šepol.

Uprel pritom pohľad do diaľky, tváriac sa, akoby čakal, kedy mu vietor dramaticky preveje vlasy. Bohužiaľ, vietor mal plné ruky práce s lístím trocha ďalej od nich a naňho z vysoka kašlal.

Arthur ho požiadal, aby to ešte raz zopakoval, pretože mu jednoducho nerozumie. Prefect mu ochotne vyhovel.

„Poruchy odstredivého cyklu?“ spýtal sa Dent.

„Poruchy odstredivého cyklu časopriestoru,“ upresnil Ford, a keďže sa v tej chvíli trocha vetra dostalo takmer až k nemu, vyceril naň zuby.

Arthur prikývol a potom si zdráhavo odkašlal.

„Hovoríme tu o nejakej vogónskej práčke alebo o čom?“ opýtal sa opatrne.

„Veraje v časopriestorovom kontinuu,“ vysvetlil mu Ford nadšene. „Otvor!“

„Vera? Kde je? Čo mám otvoriť?“ habkal Arthur. Potom si rozpačito strčil ruky do vreciek županu a zahľadel sa do diaľky.

„Prosím?“ nechápal Prefect.

„No, vieš, chcel som sa len spýtať, kto je vlastne tá Vera?“

Ford si ho zlostne premeral.

„Ty ma nepočúvaš!“ zvolal.

„Ale nie,“ bránil sa Arthur. „Počúval som ťa pozorne, ibaže si nie som istý, či to bolo na niečo dobré.“

Ford ho schmatol za golier županu a oslovil ho pomaly a trpezlivo, akoby hovoril s niekým z fakturačného oddelenia telekomunikácií.

„Zdá sa,“ začal vážne, „že sú tu isté... ložiská nestability... v látke...“

Arthur uprel dosť hlúpo pôsobiaci pohľad na miesto, kde ho priateľ držal za župan. Prefect sa rozhodol pokračovať, skôr ako Dent vymení hlúpy pohľad za hlúpu poznámku.

„... v látke časopriestoru,“ dokončil.

„Ach, to!“ zvolal Arthur.

„Áno. To,“ zavrčal Ford.

Stáli sami na kopci prehistorickej Zeme a rázne si hľadeli do očí.

„A čo s tým?“ spýtal sa Arthur.

„Vytvárajú sa tu ložiská nestability v štruktúre časopriestoru!“

„Naozaj?“ začudoval sa, ani na sekundu nespúšťajúc oči z protivníka.

„Naozaj,“ zdôraznil Prefect s rovnako slabo pohyblivým pohľadom.

„Dobre,“ vyhlásil Arthur.

„Už chápeš?“ spýtal sa ho Ford.

„Nie.“

Nasledovalo hlboké ticho.

„Problém tohto rozhovoru spočíva v tom,“ poznamenal Arthur po tom, čo mu po tvári prešiel hlbavý výraz ako horolezec zdolávajúci náročnú skalnú stenu, „že sa priveľmi líši od všetkých, ktoré som absolvoval za posledné roky. Tie vôbec nevyzerali takto, azda až na tie s brestmi, pri ktorých som občas uviazol na mŕtvom bode.“

„Arthur,“ precedil Ford pomedzi zuby.

„Áno? Ahoj!“ pozdravil ho Dent.

„Musíš proste uveriť všetkému, čo ti vravím, a hneď to bude oveľa jednoduchšie.“

„Nuž, vieš, akosi si nie som istý, či tomu verím.“

Posadili sa, aby si utriedili myšlienky.

Ford vytiahol sub-eta senzomat. Vychádzal z neho tlmený bzukot a slabo na ňom blikalo drobné svetielko.

„Vylágrovaná baterka?“ spýtal sa Arthur.

„Nie,“ odvetil Prefect. „V štruktúre časopriestoru sa pohybuje ložisko nestability – verajže, otvor – a momentálne je kdesi v našom okolí.“

„Kde?“

Ford začal prístrojom pomaly pohybovať vo veľkom polkruhu, až kým svetielko nezablikalo o poznanie silnejšie.

„Tam!“ zvolal, ukazujúc na to miesto rukou. „Tam, za tou pohovkou!“

Arthur sa pozrel tým smerom a s neskrývaným úžasom zistil, že na poli priamo pred nimi stojí pohovka typu Chesterfield, potiahnutá hrubým zamatom. Inteligentne na ňu vyvalil oči. Napadali mu desiatky bystrých otázok.

„Prečo je na tom poli pohovka?“ položil jednu z nich.